

FEUILLETON

EUROPEAN ORTHODONTOLOGICAL SOCIETY.

Heidelberg 21 en 22 Mei.

Voor het eerst sinds twintig jaren, vergaderde bovengenoemde Vereeniging weer in Duitschland en wel in het prachtige stadje aan den Neckar, dat in deze warme Pinksterdagen zich vertoonde in zijn grootsten luister.

Bij de opening bleek, dat Dr. Paul Simon (Berlijn), de voorzitter, wegens ziekte afwezig was, zoodat zijn plaats werd ingenomen door Dr. Stuhl (Parijs).

Na het afdoen van de huishoudelijke zaken, was het woord aan *Dr. Else Levy* (Hamburg) over „The best age for Orthodontic Treatment,” waarbij voor de zooveelste maal den nadruk gelegd werd op het groote belang van vroeg ingrijpen. Het is te betreuren, dat het inderdaad nog noodig is, dat dit telkenmale weer herhaald moet worden en dat men onophoudelijk verneemt, hoe nog steeds ouders worden afgescheept met het praatje, dat de kinderen nog maar een paar jaren moeten wachten, terwijl toch langzamerhand iedere tandarts kon weten, dat het dan wel veel erger, maar zeker niet beter kan worden, terwijl moeilijkheid en duur van de behandeling gewoonlijk recht evenredig is met den leeftijd.

Vervolgens was de beurt aan ondergeteekende, die als zijn meening te kennen gaf, dat het Orthodontisch probleem niet kan worden opgelost door eenige specialisten in de groote steden, die enkele honderden gevallen kunnen behandelen, maar dat het de *plicht* is van iederen tandarts om te zorgen, dat zijn patiëntjes niet alleen conserveerend maar ook orthodontisch worden behandeld. De moderne, zeer gecompliceerde apparaten, die buitendien in de handen van den niet bij uitstek deskundige lang niet ongevaarlijk zijn, zijn daartoe zijn inziens ongeschikt en hij beval de methode der losse apparaten aan, die den lezers van dit Tijdschrift bekend zal zijn.

Dr. Levy las daarna de voordracht, die anders door *Simon*

zou zijn gehouden over „a System of Orthodontic Appliances,” waaruit bleek, dat *Simon* gekomen is tot de linguale apparatuur, die in Duitschland veel aanhangers blijkt te hebben gevonden en deze heeft laten vervaardigen van Wipla Metaal.

Na de lunch werd door zijn assistent *Dr. Jacobshagen* een film vertoond, waarbij de apparatuur en het aanleggen daarvan bij een patient gedemonstreerd werd.

Het programma werd daarna zeer in de war gebracht door het feit, dat de Deutsche Gesellschaft für Zahnärztliche Orthopaedie, die Donderdags en Vrijdags zou vergaderen, mede beslag legde op de zaal voor haar eigen programma, zoodat niemand meer wist wat er aan de orde zou komen. Een Duitscher, wiens naam wij niet te weten kwamen, hield een voordracht over de „Homo Heidelbergensis” en *Prof. Schwarz* Bazel, sprak ten slotte over „Deformations of Lips and Malocclusion.” Den volgenden dag werd het nog veel erger en verdween de leiding der E.O.S. geheel van het tooneel, om plaats te maken voor een naar oud-Pruisisch model ingericht bestuur der Deutsche Vereeniging.

Er was ons van te voren per circulaire medegedeeld dat na onze vergadering de Duitschers Donderdag en Vrijdag zouden bijeenkomen, zoodat het een „joint congress” zou zijn. De laatsten waren echter klaarblijkelijk van plan veranderd, zonder dat dit het Bestuur van de E.O.S. bekend was en vergaderden Woensdag en Donderdag, waar de buitenlanders zich bij hadden neer te leggen en degenen, die geen Duitsch verstonen, grootendeels werden uitgeschakeld.

Dr. d'Alise uit Napels hield nog zijn voordracht over „A New Clinical Sign of Rickets and missing Tooth Germs,” terwijl *Prof. Kantorowicz* en *Dr. Korkhaus* hunne aangekondigde redenen in het Engelsch voordroegen.

De laatste sprak over zijn erfelijkheidsstudies bij tweelingen, terwijl *Kantorowicz* het had over „The Eradication of the Orthodontic Anomalies.” Met de beminlijke bescheidenheid, die dezen veelzijdig begaafden werker eigen is, deelde hij mede, dat hij na het Caries probleem en het rachitis vraagstuk in Bonn te hebben opgelost, thans de anomalien van het gebit bij de Bonn'sche jeugd heeft „ausgerottet,” door een orthodontische massabehandeling der kinderen met behulp van linguale apparaten, wat volgens hem het toppunt van eenvoudigheid was. Bij de discussie bleek, dat er meerderen waren, die van deze „ausrottung” nog niet zoo overtuigd waren en meenden dat de mededeelingen nog wel wat praematuur waren. Ook werd de

opmerking gehoord, dat — wat later ook mocht blijken — het Kantorowicz als groote verdienste moet worden aangerekend, dat hij de stad Bonn als het ware in een Orthodontisch laboratorium had omgezet, waar anderen dan toch later maar van konden profiteeren. Ons wil het voorkomen, dat dit meer toe te juichen zou zijn, wanneer op dit laboratorium cavia's of konijntjes werden gebruikt en niet de levende Bonn'sche jeugd.

Vooralsnog meenen wij dat het een niet ongevaarlijk experiment is, wanneer één man (Korkhaus) eenige honderden patientjes een linguaal apparaat in den mond brengt, en dit alléén moet controleeren.

Wanneer verder uit de recente literatuur blijkt (*Schwarz, Oehrein*), dat ook de voorstanders van deze apparaten toegeven, dat ze lang niet in alle gevallen te gebruiken zijn en ook zij tot losse rubberplaten mede hun toevlucht nemen, dan lijkt een aanzienlijke mate van skepsis hier wel op zijn plaats.

Ten slotte werden nog tafeldemonstraties gehouden door *Henry* (Londen) en *Korkhaus* (Bonn) waarbij de eerste zeer fraaie afneembare metaal apparaten vertoonde, waarmede hij uitmuntende resultaten heeft bereikt, die alleen het nadeel hebben, dat zij een meer dan gewone vaardigheid en inzicht vereischen.

De totaal indruk van deze bijeenkomst van orthodontisten was, dat men meer en meer begint in te zien, dat de Orthodontie op een dood punt gekomen is, waarover zij moet worden heen gebracht, door middelen te vinden om orthodontische behandeling, ook voor het volkskind mogelijk te maken. Dat deze weg moet voeren naar de *prophylaxe*, dat wil dus zeggen, naar de behandeling van het heel jonge kind en dat op dit terrein voor den tandarts, als algemeen practicus, een taak is weggelegd, die tot heden vrijwel volkomen over het hoofd wordt gezien.

Wie zich voor dit probleem interesseert kan ik de lezing aanbevelen van het zeer belangwekkende artikel van *Schwarz* (Weenen) in het April-nummer van de „Zeitschrift für Stomatologie.”

Wat de regeling en de ontvangst aangaat, kan daar niet anders van gezegd worden, dan dat zij ten eenenmale heeft ontbroken! Ondergeteekende, die in deze eenige ervaring heeft, is nóg nimmer ergens geweest, waar de buitenlander zoo volkomen als „quantité négligeable” is behandeld als hier, terwijl ons van te voren was bericht, dat de vergadering alleen dáár-

om van Hamburg naar Heidelberg was verplaatst, omdat wij een „uitnoodiging” hadden ontvangen van de Deutsche Gesellschaft für Zahnärztliche Orthopaedie voor een „joint meeting” waarop buitengewone prijs werd gesteld!

Wel zeer in tegenstelling met de ontvangst van de F.D.I. in 1928 in Keulen, heeft men hier, niet alleen de buitenlanders volkomen aan hun lot overgelaten, maar zelfs hun programma op merkwaardige wijze in de war gebracht.

Tot overmaat van ramp had de vergaderzaal (de groote gehoorzaal van de Medizinsche Klinik) een zoo erbarmelijke acoustiek, dat het vrijwel niet mogelijk was de sprekers behoorlijk te verstaan, wat het aanhooren der voordrachten niet tot een onverdeeld genoegen maakte.

Intusschen heeft dit alles niet belet, dat de stemming der leden van de E.O.S. uitstekend was, dat er een allergezelligste gezamenlijke tocht werd ondernomen naar Schwetzingen, het beroemde aspergeland, waar het fraaie slot bewonderd werd, terwijl ook het „joint banquet” de tweede avond een prettig verloop had.

Holland was door een zestal collega's sterk vertegenwoordigd en het prachtige weer werkte in de fraaie omgeving niet weinig mede om het verblijf in Heidelberg in prettige herinnering te bewaren.

Volledigheidshalve zij nog vermeld, dat op de slotvergadering tot voorzitter werd gekozen de heer *Cale-Matthews* (Engeland), tot vice-voorzitter *Prof. Schwartz* (Bazel), terwijl de heeren *Lockett* en *Henry* resp. in hunne functies van secretaris en penningmeester werden herkozen.

Besloten werd verder in 1930 in Zwitserland bijeen te komen, en voorts werd een belangrijk bedrag uit de kas geschonken aan de Commissie, belast met het voorbereiden van het Tweede Orthodontisch Congres, dat in 1931 te Londen zal worden gehouden.

Tijd en plaats van de volgende jaarvergadering zullen nader worden bekend gemaakt.

CH. F. L. NORD.